

на тридесетте години, така и сега ние продължихме да се държим здраво сплотени в един съзнателен колектив, продължихме да дружим, да работим и се развиваме по изпитания творчески път, макар че вече бяхме членове на писателския съюз, влезли в него с дързостта и замаха на партизанския отряд през време на бойна акция. За известно време нашето участие в Отечествената война и отиването ни на унгерския фронт прекъсна връзката ни един с други, наруши колективния живот, но след завръщането ни ние отново се събрахме и започнахме пак да дружим, да поддържаме огънчето в огнището на нашето литературно семейство. И си спомням как в ония гладни и студени години, когато нямаше ни хляб, ни въглища и дърва, ние се събрахме на "постни дробчета", както някой от нас сполучливо нарече тия наистина сухи, жилави и твърди като кокал говежди дробчета, а малката гостилница на улица "Московска", в сутерена на разрушената от бомби сграда на "Балкан", дето сега се намира Партийният дом, и как собственикът бай Спас, ни ги поднасяше грижливо, с деликатна усмивка и с тържествен ритуал като жрец на кулинарното изкуство заедно с евтиното кисело вино.

Към нас се присъедини и много бързо се приспособи към нашите навици, като влезе изцяло в живота на творческия колектив, и Димитър Димов или Мине, както го наричахме.

Ние бяхме чудна дванадесеторка - "Дванадесетте апостоли" - поети и прозаисти от две близки едно на друго литературни поколения Ангел Тодоров, Димитър Димов, Челкан, Павел Вежинов, Камен Калчев, Богомил Райнов, Христо Ганев, Спас Кончев /всепознатият ни от миналото Михаил Брезов/, моя милост и още друг някой, за който не мога сега да си спомня. Отсъствуваше, разбира се, както винаги от нашата среда Андрей Гуляшки, но него ние и не чакахме, тъй като той отдавна, още с женитбата си, се бе напълно укротил и бе забравил буйствата от "младите години".

Компанията ни беше само мъжка и ние се събирахме всяка събота вечер без жените си - това беше условие, което строго спазвахме - и затова на шега помежду си се наричахме "съботници". Имахме си неписан устав от пет или шест точки, от които първата беше, че никой няма право да води жена, дор и чужда, защото, както е известно, "попадне ли на кораб сред моряци жена, екипажът ще загине, тъй като веднага ще започнат крамоли", втората - че ще се говори за всичко друго, но не и за литература, третата, четвртата и петата не помня, но помня добре последната - че никой няма право да казва: "Хайде да си вървим!" и никой няма право пръв да стане,